22/02/2022

..Πάσαν την ζωή ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα...ή μήπως απωθώμεθα;

/ Γνώμες

...Πάσαν την ζωή ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα..Μια από τις πιο συχνές εκφωνήσεις στην Θεία Λειτουργία με την προτροπή στους πιστούς να εμπιστευθούν την ζωή τους στον Χριστό. Οι συχνές επαναλήψεις στην Θεία λειτουργία δεν είναι τυχαίες. Η επανάληψη της προτροπής υποδηλώνει την σημασία του να αφήσουμε την ζωή μας στα χέρια του Χριστού. Όχι απαθώς και σε κατάσταση νιρβάνας ή της λογικής του πεπρωμένου η κίνηση αυτή. Αντίθετα ο άνθρωπος πρέπει να προσπαθεί για το καλύτερο αλλά συγχρόνως να στηρίζει την ελπίδα του στον Κύριο. Πώς να μην αφήνουμε την ζωή μας στον Χριστό όταν ο Ίδιος ομολογεί : «οὐχὶπέντεστρουθίαπωλεῖταιἀσσαρίωνδύο; καὶἓνἐξαὐτῶνοὐκἔστινἐπιλελησμένονἐνώπιοντοῦΘεοῦ·» Αν δίνει τόση σημασία στα σπουργίτια δεν θα δώσει στον άνθρωπο; και συνεχίζει«Και αι τρίχες της κεφαλής υμών πάσαιηρίθμηνται. μη ουν φοβείσθε.πολλῶνστρουθίωνδιαφέρετε.». Αν κάτι τόσο ασήμαντο όπως οι τρίχες της κεφαλής μας είναι μετρημένες από τον Θεόκαι που γνωρίζει ακριβώς πόσες έχουμε , άραγε για πιο σημαντικά θέματα πόση

σημασία ο Θεός δίνει; Μην φοβάστε λέει αξίζετε πολύ περισσότερο από πολλά σπουργίτια.

Το ερώτημα όμως το οποίο δημιουργείται, για πιστούς κυρίως, αλλά και μη πιστούς είναι : άραγε αφήνουμε την ζωή μας στον Χριστό; Νοιώθουμε την παρουσία Του στην ζωή μας;εκκλησιαζόμαστε ενσυνείδητα ή μηχανικά σαν να επισκεπτόμαστε ένα λαογραφικό χώρο, τηρώντας κάποια έθιμα και παραδόσεις ή ακόμη από συνήθεια; «κουβαλούμε» αυτή την αίσθηση και σιγουριά, την εμπιστοσύνη έξω από τον ναό ή αφήνουμε πίσω μας μέσα στο χώρο του ναού προσευχές, επικλήσεις, υποσχέσεις, πίστη και γυρνάμε πίσω στην καθημερινότητά μας απωθώντας τον Χριστό και την εμπιστοσύνη προς Αυτόν; μήπως το «παραθώμεθα» περνώντας την πόρτα της εκκλησίας μετά το «δι΄ευχών..» γίνεται απωθώμεθα; μήπως αυτό το πρώτο συνθετικό της λέξης «παρά»το οποίο σημαίνει βάζω δίπλα και ουσιαστικά παραδίνω, το αλλάζουμε με το «από» το οποίο σημαίνειαπομακρύνομαι;

Η μετάλλαξη αυτή , λέξη η οποία είναι και της μόδας στην εποχή μας, επισυμβαίνει ακούσια και αυτόματα. Ίσως είναι η χειρότερη μετάλλαξη του πιστού ή του εν δυνάμει πιστού ανθρώπου κατά την αναχώρηση του από την Θεία Λειτουργία. Αυτή δε η μη ανάθεση, μη εκχώρηση της ζωής μας στον Χριστό είναι μητέρα πολλών παθών, αμαρτιών και προβλημάτων μας. Μήπως η υπερπροσπάθεια και η κόπωση μας σε κάτι που δεν μας βγαίνει όπως το θέλουμε δεν είναι είδος απάρνησης της πρόνοιας του Θεού; μήπως η χρήση άνομων και ανήθικων μέσων για να κάνουμε το θέλημά μας δεν είναι άρνηση της πρόνοιας του Θεού; Μήπως το να θέλουμε όλα να περνάνε από το χέρι μας δεν είναι εγωισμός, υπερηφάνεια και απομάκρυνση του «παραθώμεθα» από τη ζωή μας; Μήπως η φιλαργυρία δεν είναι σημάδι αναζήτησης σιγουριάς για το μέλλον αποδιώκοντας Τον Μόνον κρατόντα το μέλλον, τον Θεόν; μήπως η φιλονικία, ο καβγάς δεν είναι παιδιά της απώλειας εμπιστοσύνης στον Θεό; Μήπως ο φόβος για το μέλλον δεν είναι επίσης έλλειψη αυτού του «παραθώμεθα»; Μήπως το ψέμα δεν είναι και αυτό παιδί της αδυναμίας μας να αφήσουμε την ζωή μας στο Θεό;

Η παθοφυσιολογία αυτής της κατάστασης δεν είναι απλή. Το φυσιολογικό, δηλαδή το να εμπιστεύεται ο άνθρωπος τον Θεό σε κάθε του κίνηση και με το οποίο κανονικά έτσι γεννιόμαστε μπορεί να παρομοιαστεί με κάτι που όλοι οι γονείς έχουμε ζήσει με τα παιδιά μας. Πόσες φορές ένα μικρό παιδί μας κοιμάται εκτός κρεβατιού και εμείς απαλά το παίρνουμε αγκαλιά για να το αφήσουμε στο κρεβάτι του; προσέξατε πόσο χαλαρό είναι το παιδάκι, πως τα χεράκια του κουνιούνται με την κίνηση μας χωρίς να φοβάται, αφημένο στα χέρια του πατέρα ή της μητέρας; αυτή είναι η φυσιολογία της σχέσης εμπιστοσύνης του ανθρώπου προς τον Πατέρα

Θεό. Πως χάθηκε και πώς φθείρεται η εμπιστοσύνη ; έλλειψη πίστης, ορθολογισμός, ότι δεν βλέπω δεν υπάρχει, βιοτικές μέριμνες, εγωισμοί, φόβοι, ψυχικές αλλοιώσεις, στεναχώριες, φιλαυτία...Πως μετατρέπεται το απωθώμεθα σε παραθώμεθα; αληθινά το ψάχνω και εγώ. Συνταγή δεν υπάρχει. Τήρηση όλων των εντολών του Χριστού φαντάζομαι και πιστεύω είναι η συντομότερη οδός. Μας το λέει ο Ίδιος «ὁ ἔχωντὰςἐντολάς μου καὶτηρῶναὐτάς, ἐκεῖνόςἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεταιὑπὸτοῦπατρός μου, καὶἐγὼἀγαπήσωαὐτὸνκαὶἐμφανίσωαὐτῷἐμαυτόν». Άρα αυτός που τηρεί τις εντολές του Χριστού είναι αυτόματα αυτός που Τον αγαπά. Αλλά και αυτός που Τον αγαπά , αυτόματα τον αγαπά ο Πατέρας και ακολούθως ο Ίδιος ο Χριστός θα τον αγαπήσει και θα εμφανίσει τον εαυτόν Του στον άνθρωπον αυτόν. Η δε εμφάνιση αυτή δεν είναι οπτική ούτε ακουστική, ούτε με τις άλλες αισθήσεις , αλλά μυστική , ενδόμυχη, αόρατη. Είναι η σιγουριά ότι ένα άγρυπνο μάτι μας παρακολουθεί, μας καθοδηγεί, μας κλείνει πόρτες για να μας ανοίξει πύλες. Δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια αν δεν βιωθεί. Ίσως γιατί οι λέξεις , οι γνώσεις, είναι υλικά αγαθά που αδυνατούν να περιγράψουν το άυλο.

Ας παρακαλέσουμε τον Χριστό με το “πρόσθες ημίν πίστιν» αλλά και το «φώτισόν μου το σκότος» για να μπορέσουμε να δούμε καθαρά, να τηρήσουμε τις εντολές του που τίποτα άλλο δεν είναι παρά ιατρικές συνταγές έτσι ώστε να μας παρουσιαστεί γεμίζοντας μας με την βεβαιότητα ότι τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο δεν θα γίνει από αυτό που ο Θεός θέλει για εμάς και για το καλό μας.

Νέαρχος Παναγή